

Tengers Hundbröd

SVENSKT FABRIKAT

Näringsrikt, välsmakande för hundarna. Rekommenderas av flera kennelmän.

Mer än 25 procent prisbilligare än imp. hundbröd och fullt jämnställt i näringsvärde.

Säljes i alla välsorterade Sports, Spencers och Järnaffärer samt i parti från

TENGER HUNDBRÖDSFABRIK
Tel. 1002 LIDINGO I. Tel. 1002

1-4
Skon.
slutg.
Svenske
Sällsk.
6

Svenska Schäferhundklubbens Tidskrift

1930

Utgiven av Svenska Schäferhundklubben.
Associerad med Svenska Kennelklubben.

Häfte 1

Använd alltid

SHELL
Motoroljor

NOREN & RUDOFF
23 RÅDMANSGATAN 23

Tel. Norr 139 64
63 64

Postg. 50002

AUTOMOBILER, MOTORCYKLAR OCH BÅTMOTORER REPARERAS
Alla slags maskinarbeten och svetsningar utföras.

RESTAURANT

TRE REMMARE

Eleganta och hemtrevliga lokaler.

LUNCH DINNER SOUPER

Kr. 1:50, 1:75 o. 2:-- Kr. 2:-- o. 2:50, 3:-- o. 4:50 Kr. 2:50 och 3:50

MIDDAGS- OCH AFTONKONSERT

De intima, moderna Festsålingarna rekommenderas. Beställningst. Norr 6757

G. A. B. STURE
STUREGATAN 6 • STOCKHOLM

TÄVLINGSPRISER
HEDERSGÅVOR

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

1930

—
SJUNDE ÅRGÅNGEN

STOCKHOLM 1930
P. A. OLSSONS BOKTRYCKERI

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

Årg. 7

Mars 1930

N:r 1

Årsmötet.

Svenska Schäferhundklubben hade kallats till årsmöte den 11 januari 1930 för behandling bl. a. av enligt stadgarna föreskrivna ärenden.

Styrelsens årsberättelse och förvaltningsredogörelse lades med godkännande till handlingarna, varefter styrelsen beviljades av revisorerna föreslagen ansvarsfrihet för 1929 års förvaltning.

Vid sammanträdet framförde den ene av revisorerna (herr Elbling) vissa erinringar mot styrelsens handhavande av avelsfrågan under det gångna året. Den diskussion, som i anslutning härtill vidtog, måste på grund av bristande tid avbrytas, och beslöts att utlysa nytt klubbssammanträde för behandling av denna fråga. Detta ägde rum vid klubbafonden den 16 februari. Trots den ingående diskussionen framkommo icke några positiva förslag eller nya riktlinjer för avelsfrågans lösning, vilket kanske i sin mån utgör ett bevis för svårigheten att komma till rätta med detta spörsmål.

Därefter förrättade val utföllo på sätt, som meddelats i skrivelse den 26 februari till samtliga klubbmedlemmar. Samtliga styrelsemedlemmar omvaldes utom professor Forssell, som avsgat sig återval. I hans ställe invaldes regementsveterinär Läljefors, så att klubben fortfarande har förmånen att i sin styrelse räkna en på det veterinärvetenskapliga området erfarne och kunnige person.

Efter valet följde en livlig diskussion om olika dressyr- och avelsfrågor, och sedermera började den vanliga supén med dans etc. till resolutionstiden var slut. Mötet besöktes av ett 80-tal medlemmar.

Är fiskleverolja farligt för hundar?

I pressen ha förekommit meddelanden om att en forskare genom experiment på olika djur skulle visat, att fiskleverolja icke skulle vara ett så oskyldigt preparat, som man förut i alla tider trott, och att densamma skulle kunna åstadkomma så pass allvarliga och att densamma skulle kunna åstadkomma så pass allvarliga förändringar i organismen, att dess användande till allmänt bruk icke kunde tillrättas. De organ som särskilt skulle bli utsatta för skadlig påverkan skulle vara hjärtat och könsorganen. Hos allmänheten ha dessa meddelanden väckt vissa farhågor, och ofta hördes den frågan, om man vågar använda medlet åt sina hundar. På denna fråga skulle undertecknad vilja svara, att fiskleverolja, om den är ren och av god beskaffenhet samt givnes i lämplig mängd, utan någon som helst fara kan användas till hundarna. Man skall då komma ihåg, att fiskleverolja icke är något födoämne, utan att det givnes för att tillföra kroppen vissa för densamma nödvändiga ämnen, som kallas vitaminer, och som hava ett livsviktigt inflytande på kroppens ämnesomsättning. Vitaminer finns normalt i födan, men under vissa förhållanden kan de vara för fattig på vitaminer eller måste dessa tillföras i större mängd, än som finnes i födan, för att ämnesomsättningen skall fortgå orubbad i alla kroppens organ. Det finnes många slags vitaminer, vilka var för sig eller tillsammans med andra sådana i viss mån reglera livsprocessen i vissa organ. Genom tillförande av fiskleverolja till kroppen avser man särskilt att gynnsamt påverka livsprocessen i bensenstemet för att motverka eller bota uppkomsten av engelska sjukan (rachitis). En god fiskleverolja innehåller så rikligt med vitaminer, att man kan nöja sig med att ge en hund mycket små mängder av oljan, och dock får den tillräckligt av vitaminer för det avsedda ändamålet. För en helt liten valp är några droppar om dagen nog. En stor hund bör givas högst en matsked om dagen. Under vilka förhållanden bör man då ge olja? Ja, det är en sak, som man knappast kan ge ett allmänt omdöme om, utan bör helst en veterinär tillfrågas rörande varje särskilt fall. Vissa allmänna synpunkter kunna dock läggas på denna fråga. Valpar av snabbväxande raser böra i allmänhet få olja. Vidare valpar, som uppfödats med kommjolk. Tikar, som giva di åt många valpar, ha i regel även nytta av oljan. Vidare hundar, som äro nedsatta genom sjukdom t. ex. mask eller genomgå valpsjuka. Valpar, som angripits av rachitis, böra givetvis ha olja, men man måste komma ihåg att det visst icke alltid är nog med att ge olja åt en rachitisvalp. Många gånger måste behandlingen kompletteras genom ingivandet av annan medicin, t. ex. fosfor eller kalk i mycket lättlöslig form. Härom bör veterinär

tillfrågas. Bäst är det naturligtvis, om man kan giva sin hund sådan uppfödning, att inga särskilda tillskott av något slag behöva göras. Blandad föda, aldrig ensidig köttkost, gärna litet rå lever då och då eller litet rått kött av hjärta, grönsaker, råa kalvben, söt mjölk eller litet gräddt i maten i förening med lämplig öj tröttnande motion, frisk luft och så mycket solen som möjligt äro förutsättningar för att hunden skall få den näring, han behöver och de gynnsammaste betingelserna för utnyttjandet av densamma. Alltså, köp fiskleverolja på apotek och ren olja, förvara den svalt och kallt, giv aldrig stora mängder, utan kom ihåg att en dessertsked om dagen är nog för den största hund och att 2 å 3 droppar räcka till en liten valp, så behöver Ni alldeles icke vara rädd för några farliga verkningar av detta i och för sig utmärkta medel. Tro inte heller att om en hund fått litet mer än den behöver, det nödvändigtvis skall bli några farliga följder. Men om en hund får matskedvis med olja dag efter dag månader igenom, och man dessutom inbillar sig att oljagivandet befriar en från plikten att ge hunden motion och låta den föra ett i övrigt hygieniskt liv med tillgång på frisk luft och sol, så kan det kanske hända, att hunden verkligen kan skadas av fiskleverolja. Gerh. Forssell.

Höstkursens avslutning.

Söndagen den 12 december var det livligare än vanligt vid klubbens träningsplats vid Järva. Höstkursens avslutningstävling skulle nämligen äga rum denna dag. Fastän det blåste friska vindar över fälten, var vädret så bra man kunde begära vid denna årstid. Tävligen var synnerligen lyckad, och såväl förare som hundar deltog med liv och lust i de olika momenten.

Av kursens 12 deltagare hade 8 infunnit sig till avslutningen. I skyddshundsklass tävlade 4 hundar och lika många i rapporthundsklass. Som tävlingsdomare för skyddshundarna tjänstgjorde fru D. Torén, polisman C. A. Hedström och målarmästare Tranberg. Rapporthundarnas prestationer bedömdes av polisman E. Stohm och styckjunkare A. Hallin.

Fastän resultaten ej blevo så lysande, så gjorde nog både förare och hundar vad de kunde. Det är inte så gott att utföra alla rörelser korrekt, då man granskas av kritiska domarbedare och rampfebern i viss mån vill göra sig gällande. Av förare fiare sig särskilt vid en flicka i början av ton-åren, som med sin ganska bångstriga hund visade prov på verklig förruttnin. Om ganska alla förare togo utbildningsarbetet lika allvarligt som hon, så skulle alla förare togo utbildningsarbetet lika allvarligt som hon, så skulle poängsiffrorna i avslutningsprotokollen stiga betydligt. Vi ha på

länge. Sedan åttonden ha avels- och uppfödningförhållandena för våra husdjur varit de tänkbara bästa. Alltid väljer man med största omsorg ut de bästa djuren för avel, vilket sålunda borde ha fört vår djuruppfödning till svindlande höjd. En i tjänsten ha fört vår djuruppfödning till svindlande höjd. En i tjänsten ha fört vår djuruppfödning till svindlande höjd. En i tjänsten ha fört vår djuruppfödning till svindlande höjd.

Om så vore fallet, då skulle vi ha det bra. Det finns emellertid inflytanden, som påverka såväl kroppen som fortplantningseuellerna, och förändringar av detta slag äro naturligtvis ärftliga. Man kallar dem i motsats till modifikationerna för »mutationer». Man hör ofta den äsken uttalas, att nerna för »mutationer». Man hör ofta den äsken uttalas, att nerna för »mutationer». Man hör ofta den äsken uttalas, att nerna för »mutationer».

Av det hittills sagda torde det även för lekmanen bliva klart, hur komplicerat och delvis outforskat ärftlighetsproblemet är. Så mycket mer som icke blott föräldrarna utan även föräldrarna i en gräns förändring öva sitt inflytande på det nya släktets daning. Man

kallar framträdandet av egenskaper hos föräldrarna för bakslag eller »atavism».

Jag vill ännu en gång göra en kort sammanfattning. Innet djur är det andra fullkomligt likt, tvärtom visar varje kroppsdelt, varje kännetecken, varje egenskap vissa skillnader i förhållandena till rasförändringarna. Man kallar dessa skillnader variationer. Äro dessa framkallade genom olikheter i fortplantningseuellerna, så äro de ärftliga och kallas mutationer, hova de däremot uppstått genom olikheter i levnadsomständigheterna (klimat, föda, övning), så beröra de endast kroppen, äro icke ärftliga och kallas modifikationer. Det är ofta svårt att fastställa, om en förändring är en mutation eller en modifikation, ty det gives övergångsformer, och samma avvikelser kan hos det ena djuret vara ärftligt men icke hos det andra.

Val lär oss då detta för aveln? Två härligt utvecklade djur, som i hög grad likna varandra, kunna hava helt olika avelsvärde, ty den ena kan hava sina goda egenskaper helt genom arv, den andra blott på grund av utmärkt uppfödning och vård. Den förre kommer att förärvra den goda kroppbyggnaden, de rätta proportionerna och födgeniet, den andre icke. Det kan man emellertid icke se på djuren. Endast på avkomman kan man bedöma avelsvärdet hos ett djur. En individ med goda anlag, som genom dålig uppfödning har blivit liten och oansenlig, lämnar bättre utveckling och gör ett gynnsammare intryck men som icke har de erforderliga inboende ärftliga egenskaperna. På grund härav förkommer det ofta, att hundar med utmärkt exteriör och finaste utställningspris lämna dålig avkomma, medan till det yttre obetydliga ofta få bra understundom t. o. m. utmärkt avkomma.

Till sist vill jag utän närmare ingå på de vetenskapliga bevisen härför endast fastslå, att den inrotade tron på att ett snedspång med en hund av utmärkt uppfödning och värd ett dåligt inflytande på senere renrasiga kullar, är absolut felaktigt. Man behöver sålunda aldrig sätta tro till snusförnufna påståenden, att fiken genom en sådan olycksbändelse skulle vara »försörd». Har fiken ett gott avelsvärde i och för sig, bibehåller hon detta i lika hög grad även efter en öökta kull.

Det är naturligtvis omöjligt att inom ramen för en kort uppsats uttömmande behandla ärftlighetsproblemet. Jag har därför närmast gjort ett försök att för den i dessa frågor oinvidige läsaren framställa några grunddrag i denna viktiga fråga.

Dr. J. Prüfer.

Schäferhunden som dragare.

Under en följd av år hava försök med hundar som dragare för skidkälkar etc. pågått bl. a. i Norge och Finland, och torde man i detta avseende där hava kommit över det första försöksstadiet. I dessa länder torde man numera komma till en ganska bestämd uppfattning om såväl hundarnas användbarhet, lämplighet och arbetskapacitet samt sättet för inlärandet av för ändamålet erforderliga kunskaper ävensom den materiel (selar och slädar m. m.), som härvid böra komma till användning.

Då de resultat, vartill man i nämnda länder kommit, enligt tillgängliga uppgifter varit synnerligen goda, har även i vårt land innevarande vinter varit anordnade liknande försök. Försöken ha varit förlagda till Sollefteå, i syfte att äga riklig tillgång på snö, enär hundarnas praktiska användning som dragare (för militärt bruk) avser endast sådana snö- och terrängförhållanden, att inga andra kommunikationsmedel kunna komma till användning. Med hänsyn till att de i försöken deltagande hundarna — 14 st. — samtliga voro schäfrar, och dessas ägare medlemmar i Svenska Schäferhundklubben, har undertecknad, som deltog i försöken de

tre första veckorna, anmodats att lämna några intryck från dessa första övningsföret.

Försöken stodo under ledning av kapten E. Edström, som för ändamålet hade till sitt förfogande två sergenter och 12 man, d. v. s. en förare till varje hund. Det första problemet som uppställdes sig var, hur hundarna och deras nya »hussar» skulle snarast möjligt bli förtrogna med varandra. Med tanke på schäferns i allmänhet reserverade hållning gent emot obekanta personer, kunde man ju förmoda, att härvidlag vissa svårigheter skulle uppstå. Dessa farhågor visade sig emellertid vara fullständigt oggrundade. Dessas farhågor visade sig emellertid vara fullständigt oggrundade. Dessas farhågor visade sig emellertid vara fullständigt oggrundade. Dessas farhågor visade sig emellertid vara fullständigt oggrundade.

Kälke med »sparspann».

Vad beträffar själva utbildningen för körning, d. v. s. att få hundarna att villigt och segt »lägga sig i selen» var detta en betydligt enklare sak än åtminstone undertecknad från början trott. Även om man i en del fall fick läkta ut från mycket livliga början (alla karaktärstyper voro representerade från mycket livliga till mycket lugna) för att icke hos någon hund väcka rädsla för selen eller släden, så vände sig samtliga hundar förvånande lätt vid de nya arrangemangen. Anspänningen var ordnad i parspar (en hund och en tik) eller undantagsvis enbet. Redan i slutet av första veckan gingo samtliga hundar lugnt och säkert i kolonnen. Naturligtvis voro slädarna i början tomma, och då dessas vikt

»Hundambalans»-skubb är utövad på skidor, dragen av två hundar.

icke uppgick till 10 kg., är det tydligt att det icke på detta stadium var fråga om dragning i egentlig mening utan endast att vänja hundarna vid sedar och draglinor etc. Belastningen av kälkarna ökades sedan mycket långsamt, och i den mån hundarna började komma i form, gjordes allt längre utfärdar i Sollefteå naturlekna omgivningar. Redan efter tre veckors övning hade hundarna uppnått en sådan dragförmåga, att ett försök gjordes ut på att transportera en viss »nyttig last» en viss vägsträcka utförligt så, att vid jämförelse mellan en hund och en man på skidor som dragare, hunden visade sig vara absolut överlägsen. Utövningen av hundarna bestod till en början huvudsakligen av köttfärdigt färdigt gröt med buljong (från kokningen av köttet) och

var synnerligen riklig. Avsikten var att under längre marscher huvudsakligast använda torrfisk vid utfodringen. För att vänja hundarna vid denna för de flesta säkerligen nya anrättning, medfördes alltid på slädarna sådan torrfisk för att vid raster bjudas hundarna. Det visade sig emellertid, att samtliga hundar med god aptit omedelbart anammade detta nya koncentrerade och värdefulla näringsmedel.

Förläggningen för hundarna var ordnad i ett vinterbonat häststall med spiltbalkar samt ett antal boxar (6 st.). Varje hund disponerade en spilta eller box och hade således gott utrymme. Riklig tillgång på färsk halm, som byttes två à tre gånger i veckan, bidrog till att höja trevnaden, och man kan utan överdrift påstå, att hundarna hade tillgång till ett härligt nattläger efter dagens ansträngningar. Inga andra än vid försöken kommanderad personal ägde tillträde till stallet, och bevakningen var såväl dag som natt effektivt ordnad.

Totaltrycket hos undertecknad efter dessa tre första veckors övning var först och främst att hundarna syntes ha bästa medfödda anlag för dragning, och den ökade möjligheten till motion och vistelse i det fria — 7—8 timmar per dag — var för dem synnerligen välgörande. De hundägare, som för detta ändamål ställt sina hundar till förfogande, torde nog också komma att konstatera, att hundarna, särskilt de från Stockholm, vid återkomsten äro i väsentligt bättre kondition än vid avresan till Sollefteå.

A. H.—n.

Klubbens vartävlingar.

Vartävlingarna komma att hållas på följande dagar:
Rapporthundstävling söndagen den 11 maj,
Skyddshundstävling lördagen den 24 maj (tungdoms- och öppen klass) och
Söndagen den 25 maj (segrarklass).
Styrelsen hoppas, att ett stort antal hundar komma att anmälas, och att den eventuella förminskningen av de deltagare från de båda senaste kurserna, alltså häst- och värkskurser, vid årets första tävlingar. Vidare meddelande rörande domare, tider för anmälan och samling kommer senare att utsändas.

Reservationen.

Som framgår av den Styrelseberättelse och Förvaltningsredogörelse för år 1929, vilken tidigare översänts till klubbens medlemmar, hade revisorerna i god tid före årsmötet avslutat sitt arbete och till styrelsen inlämnat sin revisionsberättelse. Denna trycktes i sammanhang med styrelsens förvaltningsredogörelse och utdelades till vid årsmötet närvarande medlemmar.

Vid fördragning av revisionsberättelsen vid årsmötet meddelade dock den ene av revisorerna, att han önskade anmäla reservation utöver den redan inlämnade och tryckta revisionsberättelsen. Det förefaller mig, som om det hade varit lämpligare ur flera synpunkter, om vederbörande revisor i tid underrättat styrelsen om sina anmärkningar. Dels hade det då funnits möjlighet att förklara vissa punkter, som i revisorns reservation framträdde som dunkla både för honom själv och för styrelsen, och dels hade det säkert varit mera gentlemanlikt, om han i tid underrättat den styrelse och den institution, avelsrådet, han velat angripa. Bortsett från huruvida formell skyldighet att göra detta kan anses föreliggande eller icke, torde det med hänsyn till den berörda frågans sakliga behandling vid årsmötet varit till fördel för frågans allsidiga belysning om så skett. Framställas anmärkningar, bör, rent principiellt, den person eller institution, som anmärkning gäller, erhålla erforderlig tid till undersökningar och genmäle, ty man kan icke gärna begära, att man på stående fot särskilt i ett så invecklat och omfattande spörsmål, som det här var fråga om (avelsträgan), skall kunna ingående vederlägga alla de anmärkningar, som en revisor i lugn och ro och med goda vänners hjälp kunnat utarbeta. Det förfarande, som nu tillämpades på årsmötet, ger intreck av försök till överrumpning och påminde mig ösökt om årsmötet för två år sedan.

Då här till kommer, att revisionsberättelsen var daterad den 8 januari och i denna icke nämndes något om ifrågasättande reservation, som först inlämnades den 11 januari, anser jag för min del, att reservationen icke framkommit i behörig tid och därför icke av klubben bort upptagas till behandling. Om revisorn den 8 januari haft för avsikt att inlämna sådan reservation, hade han bort nämna det i den av honom sagda dag underskrivna revisionsberättelsen. Så har tydligen icke varit fallet, utan har han reservationslöst undertecknat revisionsberättelsen och först senare kommit på tanken att inlämna särskild reservation.

E. S.

Avelsrådet.

Under diskussionen, som uppstod på årsmötet den 11 januari, framhöll jag mina synpunkter angående avelsrådet, och jag ber härmed få utveckla dessa något närmare.

Avelsrådets närmaste uppgift är att uttaga och rekommendera lämpliga avelsdjur, och frågan blir då i första hand, vad som skall bildas basis för avelsrådets bedömande. En vanlig bedömning av en hund blir i större eller mindre grad endast en exteriörbedömning och säger ingenting om hundens avelsvärde. Den enda basis, som kan användas, är de resultat, som hunden visat genom sin avkomma. Vissa sannolika slutsatser kunna naturligtvis dragas på basis av ett statistiskt material, som visar hundens härstamning och föräldrarnas egenskaper. Ett sådant statistiskt material borde finnas i form av en stambok eller avelsbok (avelregister). Kennelklubbens nuvarande stambok lämnar icke tillräckliga uppgifter i sådant avseende utan endast upplysningar om av stamboksförda hundar erövrade pris på utställningar och tävlingar och säger alltså ingenting om hundens nedärvningsförmåga.

Då här till kommer, att en tendens gjort sig gällande i Svenska Kennelklubben att icke betrakta stamboken som en kynologisk nödvändighet utan som ett finanssjält beskattningsobjekt, har sagda stamboks värde på senare åren än ytterligare reducerats. Styrelsen har haft för avsikt att upprätta en stambok eller avelsbok för schäferhundar, och föreligger redan nu ett visst statistiskt material, vilket kommer att vidare bearbetas. Men ett uppliggande av en avelsbok eller ett avelsregister över samtliga hitills i Sverige kända schäferhundar är ett mycket omfattande arbete, och

Endast Kvalitetsvaror

Vår jaktrock vare något för Er.

Den är gjord av impregnerat vindtyg med mellanlägg av oljeduk samt kamelhårsfoder. En löstagbar fårskinnskrage ökar trevnaden — och värmen. Pris kr. 73: 50.

Obs! Våra hundartiklar.

Militär Ekiperings A.-Bol.

det tarvas icke bara förmåga att skriva en tydlig handstil utan även förmåga att kritisera och sovrå. Erfarenheten visar nämligen, att större delen av stamtavlorna äro felaktiga, och kunna givetvis dessa icke kritiklöst användas.

Allt detta kräver tid och arbete. Tyvärr är det så, att Schäferhundklubben icke har råd att hålla en avlönad sekreterare, som skulle kunna utföra detta arbete. Härtill kommer, att endast en viss del av de svenska schäferhundarna blivt stambokförda, och större delen står nog utanför alla kynologiska sammanslutningar, och avdel bekrävas litet hur som helst. Det är naturligtvis en av klubbens huvuduppgifter att öka sitt medlemsantal, så att klubben kan komma i kontakt med största möjliga antal schäferhundägare. Å andra sidan får det heller icke glömmas, att klubben i verkligheten icke har kontroll ens över medlemmarnas hundar, ty parning och avdel sker utan något särskilt beaktande av styrelsens eller avelsrådets anvisningar. En verklig och reel betydelse kan avelsrådet först få, om det erhåller diktatorisk makt i dessa frågor, och sådan makt kan avelsrådet å andra sidan icke på ett rätt sätt utöva, förrän det genom nämnda avelsbok erhållit erforderlig basis för sina bedömningar och sitt arbete.

I tyska Schäferhundklubben, som räknar betydligt över 20,000 medlemmar, finnes ett stort avlönat sekretariat, och varje hund stambokföres och är på så sätt känd, men detta förefaller vara ett alltför omfattande arbete, därest ett liknande system skulle införas i Sverige, även om antalet hundar här icke är så stort. Förhållandena här äro å andra sidan sådana för närvarande, att Schäferhundklubben är tvungen att icke blott upprätthålla sin existens utan även gå i författning om uppläggandet av stambok eller avelsregister av något slag.

E. S.

»Familjens Skoaffär»

Allt vad till skobranschen hör finnes till föfälligt pris hos oss.
Förnämsta firma i landet för Ridstövlar och Sportskor.

P. A. STRÖM & Co.
HUMLEGÅRDSGATAN 10

ut, skall man alltid gå tillbaka till kortare sträckor. Om man allt för hastigt och sprängvis förlänger rapporteringen, leder detta ofta till, att hunden strejkar alldeles.

Om hunden är motsträvig, måste man också här ingripa med hårt tvång. Den avsändande föraren ger då hunden ett kraftigt piskrapp, och om det är nödvändigt, slänger han en kastkedja efter honom, samtidigt som han kommanderar »marsch-marsch».

Den mottagande understödjer avsändandet, i det han nu hotande säger »hit», men om hundens motstånd brutits, skall han strax uppmantra den med »så är bra».

Man får aldrig, när man använder tvång, bliva rå eller obehärskad. Föraren måste också, så ofta det är nödvändigt, efter att hava uppmantrat den genast kunna hota den.

d) Rapportföreling över långa sträckor (800—2000 m).

Ha hundarna under 3—4 veckors tid felfritt sprungit på medellånga sträckor, börjar man med rapportföreling över längre sträckor. När man skall införa hunden på en lång rapportsträcka, äro följande förberedelser nödvändiga hos båda förarna:

För att övertaka den tid hundarna använda för själva rapportförelingen, måste båda förarna ställa sina klockor lika. Blyertspena och papper (rapportbok), på vilket en rapport kan utskrivas, skall medföras, liksom litet vanligt bröd eller hundbröd, som man ger hundarna strax efter det de inkommit från rapportförelingen.

Införandet sker som på de medellånga sträckorna. Efter införandet måste man under utbildningstiden inlägga en vilopaus av 5—10 minuter.

Den avsändande föraren skriver på rapporten noggrann avgångstid, avstånd och var han befinner sig i terrängen. Avgångstiden ifylls sist, då man måste beakta den tidsförlost, som uppstår genom att man gör hunden klar, för att kunna fastställa den egentliga gångtiden. Är klockan t. ex. i det ögonblick, då föraren börja skriva rapporten 11.00 och behöver man för att skriva och göra den iordning 10 minuter, så skall man införa kl. 11.10 som avgångstid och icke kl. 11.00.

Sedan hunden kommit fram, giver den mottagande föraren honom en brödbit såsom en större befordring efter den längre sträckan, tager därpå av honom halsbandet och antecknar genast ankomsttiden på rapportbladet.

Efter en paus på 5—10 min. gör han åter hunden klar till utsändande som vanligt men placerar dock nu på halsbandet ett föremål, t. ex. en kvist, vilket redan på långt håll visar den mottagande föraren, att hunden har varit hos motföraren, då han annars skulle kunna förmoda, att hunden icke uppnått sitt mål

Utbildning av rapporthundar.

Av Oberleutnant v. Heggendorff.

Översättning från tyskan av E. S.

(Forts.)

b) Rapportföreling på medellånga sträckor (200—800 mtr).

Innan man börjar med rapportföreling på medellånga sträckor, måste hunden hava lärt, att rapportföreling skall utföras kortaste vägen och utan uppehåll.

Man får endast efter hand förlänga rapportsträckan — med ca 50 m. i taget — och måste på varje ny sträcka hållas minst 6 övningar, då annars rapportförelingens tillförlitlighet kan äventyras.

Hundens införande på rapportsträckan, hans avsändande och övriga påverkningar utföras på samma sätt som på de kortare sträckorna. Här tillkommer endast, att hunden på kommandot »sitt» skall sitta sig vid förarens vänstra sida och måste kvarbliva i denna ställning, tills han blir utsänd. När han kommer fram till den mottagande föraren, måste han ävenledes på kommando »sitt» sätta sig framför föraren. Därpå följer en paus, vilken icke endast skall vara ett ytterligare tecken på, att rapportföreling är slut, utan även skall giva hunden tillfälle att andas ut. Efter några minuter följer sedan rapportföreling i omvänd riktning.

Stegringar. Nu skall man också vänja hunden vid att förarna intaga olika kroppsställningar i terrängen.

Om föraren intager knästående eller ligande ställning, måste hunden på kommando »plats» lägga sig ned vid förarens vänstra sida.

Hunden utför ej rapportföreling. Genom här skildrad stegring bortfaller i allmänhet de båda förarnas direkta och kraftiga inverkan, t. ex. den att den mottagande föraren springer bakåt. Om nu hunden icke utför rapportföreling, när inverkan är mindre stark, så är detta ett tecken på, att han ännu icke har kommit tillräckligt långt i utbildningen. Man måste alltså gå tillbaka till det tidigare behandlingsstadiet.

Om hunden av en eller annan orsak icke utför rapportföreling, skola båda förarna springa upp och använda de vanliga starka påverkningarna, d. v. s. den avsändande tager några steg framåt och kommanderar i hotande »marsch-marsch», den mottagande gör rörelser bakåt och med armarna och ropar uppmantrande »hit». Uppnår man på så sätt, att hunden fortsätter sin rapportföreling, uppmantrar man på så sätt, att hunden fortsätter sin rapportföreling. För skall den mottagande (icke avsändande) ropa »så är bra». För övrigt gälla givna anvisningar. Men om hunden fullkomligt bryter

och därför skulle kunna skieka honom tillbaka, innan han anlänt. Därför måste man vid varje ny löpning anbringa ett nytt, på långt håll synbart tecken.

Det är viktigt, att man strax efter att hava infört hunden på en längre sträcka, omedelbart skickar honom tillbaka åtminstone en gång, då det annars kan hända, att han icke hittar vägen.

Mellan de olika rapportgångerna på samma sträcka måste man planmässigt inlägga pauser, för att hunden, om det gällde »silvar», också skulle kunna hitta vägen tillbaka efter flera timmar.

Då och då låter man hunden åter springa på korta sträckor för att ständigt ånyo uppfostra den till oavbruten rapportgång medelst skarp inverkan av föraren, vilket icke är möjligt på långa sträckor.

e) Inläggnad av störande moment.

Hunden vänjes vid skottlossning. Skjutning verkar i hög grad distraherande på utbildade hundar och därför måste man planmässigt vänja dem därvid.

Man börjar med att vänja hunden vid gevärsskott (lösa skott). Förarna stå under skjutandet i ring med hundarna och ställa upp sig med ca 3 m. luckor. Den skjutande ställer sig mitt i ringen och avlossar långsamt efter varandra 50 skott. Så snart ett skott faller, klappa förarna hundarna livligt och uppmantra dem med »så är bra». Om någon hund får lust att angripa eller skälla, så rycker man i kopplet, i det man samtidigt säger »fy». Ängs- lika hundar tager man däremot bort från ringen och så långt bort från den skjutande, tills de icke mer visa någon rädsla. På detta avstånd skola de livligt motioneras och uppmantras. Man får aldrig använda tvång gentemot ängslika hundar, då i så fall ängslan endast växer, och hundarna märka, att skottlossningen är förenad med obehag. Först sedan hundarna ha blivit lugnare och likgiltigare vid skottlossningen, närma förarna med de ängslika hundarna sig åter ringen och ingå i denna. Detta utföres en till två gånger dagligen, tills hundarna fullkomligt bevara sitt lugn och visa likgiltighet.

Därefter stegrar man larinet genom att kasta krevadpatroner. En person ställer sig ca 50 m. från hundarna och kastar krevadpatroner bakåt, dock så att de icke kunna komma att skada förarna, vilka gå runt i ring.

Slutligen börjar man med gevärsskott vid rapportföreling över korta sträckor, tills man till sist vant hunden vid livlig gevärsskott och andra skott vid rapportföreling över medellånga och långa sträckor (Rapportföreling under eld).

Andra störande moment. Då hundarna säkert ha inarbetats

på medellange rapportstrækker, inlægger man med gradvis stegring efter hand alle de størende moment, som kunne forekomme i virkeligheden. Dessa äro:

Hundarna måste vänjas vid personer, djur, andra hundar, märker och dimma, dåligt väder (regn, snö, storm), terrängsvårigheter (diken, häckar, gårdesgårdar, murar, bäckar, plankhinder, taggtrådstängsel, skyttegravar), starkare skott och gatubuller, infanteri- och artillerield, olika slags smållar, ljussignaler och konstgjord dimma, kärror, automobil, spårvagnar och järnvägar, ryttare och cykelkare och livliga behodla platser. Vid dagliga övningar bör man alltid växla terrängen och rapportsträckorna. Vid alla dessa störde moment bör man städse gå tillbaka till de korta sträckorna för att kunna övervaka hundarna och vid behov ingripa.

Många hundar bliva rädda i början och man får bort rädslan genom att klappa och uppmuntra dem, tills de äro likgiltiga för sådana störde moment.

Särskilt ängsliga hundar bör man också koppla för att sålunda närma sig det störde föremålet och lugna hundarna. Dock får man härvid aldrig använda tvång.

f) Övningar i mörker.

Under utbildningen måste man också vänja hundarna vid mörket, varför det är nödvändigt inlägga nattövningar. Förutsättning härfor är, att hundarna på dagen springa säkert på korta och medellange sträckor.

Man har gjort den iakttagelsen, att hundarna i allmänhet springa snabbare och säkrare i mörker, då nämligen de störde moment, som hunden om dagen iakttagit med ögonen, bortfalla. Därtill kommer att hunden i mörker känner sig särskilt ensam och benämnd sig att snabbt skynda till sin förare.

Förarna måste anpassa sina ljudsignaler efter förhållanden och ge dessa endast i dämpad eller viskande ton. Det är också viktigt att under alla omständigheter förhindra, att hundarna skälla.

Vid nattövningar måste största lugn råda. Man skall göra sig förstådd inte genom höga kommandoord utan genom tyst repetitiva och svaga ljudkommandon, vid vilka man redan vant hundarna vid övningar om dagen.

När hundarna införas, måste förarna gå absolut raka vägen framåt, då annars rapportsträckorna, om man arbetar med flera hundar, kunna komma att korsa varandra.

Man börjar med korta sträckor, vilka man liksom om dagen ökar allt efter hand under loppet av flera nattövningar.

Till tecken på, att rapportföringen börjat, avskjutes en ljus-

patron och detta upprepas varje gång, om en avsånd hund icke kommer fram. Man bör i början använda sådana ljuspatroner, som underlätta ett iakttagande av hundarna och alltså också en inverkan från förarens sida.

Om ängsliga hundar icke vilja springa rapportsträckan, sedan de blivit införda eller återvända efter det de sprungit i väg, måste föraren, som infört hunden, ännu en gång återvända till utgångspunkten och införa hunden änyo samt om så erfordras förkorta sträckan.

g) Särskilda uppgifter.

Först måste man vänja hunden vid att bära den för de särskilda uppgifterna nödvändiga selen. När selen påläggs, visa sig några hundar mycket motsträviga, andra återigen bli ängsliga. Man får inte omedelbart efter första påläggandet av selen börja med rapportföring med sele, utan måste först vänja hunden vid denna, t. ex. vid övningsmarscher. Varje gång man lägger på selen, bör man klappa hunden.

Följande selar komma i betraktande för de olika särskilda uppgifterna:

1. För utläggande av lätt fälttelefonkabel: Bröstsele.
2. För bärning av brevduvor: Rapporthundsdel med duvhållare.
3. För bärning av ammunition, förbandsaker och proviant: Rapporthundsdel.

Utläggande av lätt fälttelefonkabel (på sträckor upp till 500 m.) På kabelns ända fästes en karbinhake, vilken man kan haka fast i ringen på bröstsele. Om sådan hake fattas, måste man fästa träden på annat sätt vid ringen.

Därpå inför man hunden på en sträcka motsvarande kabelns längd på precis samma sätt som förut och skickar honom strax tillbaka. Sedan hunden återkommit, lägger man bröstsele på hunden och fäster telefonkabeln vid ringen. Den avsåndade föraren håller kabeltrumman så att kabeln kan fritt löpa ut. Därpå skickar han av hunden med kommando: »rapport». Hunden drager nu kabeln från trumman efter sig, varvid den avsåndade föraren måste anpassa vridningen av trumman efter hundens hastighet. Efter hundens ankomst löser man kabeln från bröstsele och iordningställer telefonanknytningen.

Bärning av brevduvor. Varje rapporthundförare skall vara utbildad i användandet och behandlingen av brevduvor. Man måste också före rapportföringen vänja hunden vid lukten av dessa djur.

Detta uppnår man genom att leda fram hunden till den korg, där de levande duvorna förvaras, och om hunden på något sätt

gör min av att vilja intressera sig för duvorna, hindrar man honom från detta genom ett kraftigt piskslag, i det man samtidigt säger »fy».

Därpå binder man duvorna i de för bärandet nödvändiga davsäckarna, stoppar in dem i duvkorgen så, att duvornas huvud riktas framåt, stänger korgen och fastsätter den på rapporthundsadeln.

Införandet av hunden skiljer sig icke från det vanliga förfaringsättet.

Bärande av ammunition, förbandsartiklar och proviant. Likaväl som man kan vänja hunden vid att beförda brevduvor, kan man vänja honom vid att överföra ammunition, förbandsaker och proviant etc. I stället för duvor kan hunden bära:

- 120 skarpa patroner eller
- 2 kokkärl eller
- 4 fältflaskor.

På varje sida bäres ett kokkärl eller två fältflaskor. På samma sätt kan den bära förbandsartiklar.

Löpfung med brevduehylsa. Om man vill förhindra att hunden på grund av rapporthylsan igenkännes som rapporthund och därför event. eftersträvas av obehörig för att denna skall kunna få tag i rapporten, begagnar man en brevduehylsa, i vilken rapporten inlägges. Denna hylsa fästes med ett snöre, vars färg så litet som möjligt bör avvika från hundens färg, antingen under magen eller på bröstet. Rapporten skrives på brevduverapportformulär, då man nämligen icke kan få annat papper in i hylsan. Man måste särskilt öva hopläggande och rullande av brevduverapportformulären.

h) Vatten-arbete.

Då rapportsträckorna också kunna föra genom vatten, måste man vänja hunden vid att utan ängslan gå i vattnet. Härvid får inget tvång användas, då tvång endast skulle öka hundens rädsla för vatten. Alltså får man icke knuffa eller kasta hunden i vattnet.

En rätt varm sommar dag erbjuder bästa tillfället att vänja hunden vid vatten. Man uppsöker först stillastående och grunt vatten, där hunden kan stå med fötterna på botten. Långgrunda stränder äro också lämpliga. Det är bra, om föraren först går ut i vattnet, ävenledes om en annan hund, som står på god fot med den hund, som skall läras, går ut i vattnet.

Först låter man hunden bara plaska omkring litet på grunt vatten, och den får i början endast uppehålla sig kort tid i vattnet. Efter vattenarbetet bör man skaffa hunden riklig motion i frihet, man bör alltså icke genast koppla upp honom, hemma gnider man

hunden ordentligt torr och låter den få lägga sig på en dragfri plats, så att förkyllning förebygges.

Efter några upprepningar gå de flesta hundar vid varm vädretlek av sig själva i vattnet. Efter hand vänjer man hunden vid att gå ut i djupare vatten och att simma, men också här utan att använda tvång. Man får antingen med en båt bort från stranden, lämna kvar hunden och lockar honom efter sig, eller man använder en annan hund, som redan kan simma, som medhjälpare. Man kan också ställa sig på andra sidan av ett djupt dike, som hunden icke kan hoppa över, och lockar honom till sig.

Då hunden i början simmar dåligt, använder han mycket kraft och blir alltså fort trött. Därför bör man endast låta honom göra de första simförsöken helt korta. Man övar simningen först i stillastående vatten och först sedan hunden simmar fullständigt säkert och lugnt, övergår man till övning i rinnande vatten.

För att klargöra för en rapporthund, att rapportsträckan går genom vatten, är det nödvändigt, att den införande föraren först uppsöker ett grunt ställe i vattnet, som han själv kan överskrida med hunden. Hunden kommer då på återvägen att utan vidare begagna samma grunda ställe. Om särskilda svårigheter härvid uppstå, närma båda förarna sig vattnet. Den avsåndade försöker att energiskt trycka hunden över och den mottagande försöker förmå honom medelst stark tilldragande inverkan att taga vattenhindret.

Har hunden lärt att utan särskild ängslan tillryggelägga rapportföringen genom vatten, så kan man vilja djupare vatten, genom vilket hunden måste simma. För detta ändamål lägger man en bräda över ett smalt men djupt vatten, går själv över denna, men behåller hunden i koppel och låter honom simmande övervinna hindret. Därpå tager man bort brädan och tvingar alltså hunden att återigen simma på återvägen.

Alla övningar i vatten böra företagas endast under den varmaste årstiden. Forts.

Nogle Indtryk

fra Verein für deutsche Schäferhundes Jubilæums-Udstilling i Berlin 20.—22. April

av Dyrhæge R. Sørensen, Horsens.

(Forts. fr. föreg. hæfte.)

Gerri blev jo i sin Tid indkøbt til Norge, men efter at have været der i nogle faa Aar gik den desværre tilbage til Tyskland og blev senere videresølt til Amerika. I den korte Tid Gerri var

i Tyskland gav den altsaa en Række gode Hunde, endog nogle fremragende.

For Schäferhundeavlen i Norge har Geri haft meget stor Betydning, større end nogen anden Hund før eller siden (ogsaa fremhævet i Dommerberetning fra Norsk Schäferhundklubs Udstill. 28).

Da jeg første Gang var Dommer over Schäferhunde i Norge (Norsk Kennelklubs Udstill. 24) havde jeg Geri til Bedømmelse og var ikke i Trivl om at dens Plads var i Spidsen. Jeg var ganske klar over at den var en meget fremragende Hund, men jeg sørgede ikke for, at vi i Danmark fik et Kuld Hvalpe efter den, jeg led nemlig paa dette Tidspunkt i nogen Grad af 'Yngre-Kriminalpolizei-Forskrækkelse!' Geri var jo i høj Grad indavllet paa Yngre-Kriminalpolizei.

Da den senere havde naaet at vise hvilket værdifuldt Avelsdyr, den var, kunde vi paa Grund af Husdyrsygdomme ikke drage Nytte af den i Danmark. I Sverige fik man derimod et Kuld Hvalpe efter den (af Dolly v. Klückensee). Dette Kuld Hvalpe er i betydlig Grad kommen Sveriges Schäferhundeavl tilgode.

Harde vi i Tide og i Fællesskab benyttet Champ. Geri v. Stolzenfels, Roy av Skinskatteberg og Dansk Vinder 24 All v. Türken-teich, tænk hvad Hunde vi da havde haft! Vi behøver ikke at vente efter ny Hunde fra Tyskland — vi kunde maaske ogsaa komme til at vente længe! Geri og Roy har vi ganske vist ikke mere, men vi har Afkom efter dem og Ali har vi endnu, foruden mange andre gode Hunde, blot vi vilde sørge for at benytte og udnytte dem paa rette Maade.

I Fuglebygningen under Stadsbanen fandtes som nævnt flere Særdstigninger, nemlig en videnskabelig, en Kunst- og en Industristilling.

Den videnskabelige Udstilling var ledet af Professor Dr. Hintz, Berlins Veterinærskole.

Den omfattede en anatomisk Afdeling. Paa en 'præpareret' Schäferhund var paa den ene Side Huden og det underliggende Fedt og Bindevæv fjernet, saa Muskulaturen kunde ses og studeres. Paa en anden var den ene Side af Brystkassen fjernet, for at man kunde gøre sig bekendt med alle Bystorganerne i deres naturlige Leje. En tredje havde faaet den ene Side af Bugvæggen fjernet for Fremstilling af Bagvisorganerne o. s. v.

Der fandtes ogsaa en Samling Hovedskaller af Schäferhunde, af bekendte Vinderhunde og af Unghunde — med Opvejsling af Købebet for Paavisning af Tandsæt og Tandskiftning — samt af Hvalpe lige ned til 5 Dage gamle.

Til Sammenligning med Schäferhundens Hovedskal fandtes flere

Kranier af Ulve. Man kunde deraf se, at Ulven er langt kraftigere bygget end Schäferhunden, dens Hovedskal er meget større, med kraftigere Køber og langt større Kamme og Fremspring til Musklernes Hæftning, altsaa er Musklerne ogsaa fyldigere og kraftigere. Ulven er saaledes stærkere end Hunden og har et kraftigere Bid. Naar Schäferhunden ikke destomindre kan give sig i Kast med Ulven og gaa sejrrig ud af Kampen, skyldes det dens Intelligens og Mod.

Ulven er stærk og glubsk, men fejg. Den videnskabelige Udstilling omfattede ogsaa en parasitær Afdeling, hvor man saa alle Hundens Snyltere, som Lus, Lopper, Pelslus, Skabmidler, Haarskmidler, de forskellige Indvoldorme (Randorme og de forskellige Arter af Bændelorm).

Der fandtes Illustrationer til Paavisning af, hvorledes Hunden inficeres med Tinten af hver Bændelorm-Art.

Kunstudstillingen var ledet af E. v. Otto og omfattede Plastik og Maleri.

Der fandtes Statuetter af Schäferhunde, saavel i Metal som i Porcelæn — staende, travende og liggende — ogsaa dansk Porcelæn.

Blandt Malerier og Tegninger fandtes Tegninger, udført af Skoleelever (paa 12 Aar). Det kan jo være meget godt ogsaa paa denne Maade at fremme Ungdommens Interesse for Schäferhunden.

Paa Industristillingen fandtes alt, hvad man kan faa Brug for ved Hundens Røgt og Pleje, Dressur, Forsedelse o. s. v.

Ogsaa Fodermidler var udstillet, Hundekiks, koget Kød (Kahner) og raat Kød, udskaaet i mindre Stykker, som solgtes til Udstillerne til Fodring af de udstillede Hunde. Det saa ejendommeligt ud, at Kødet var garneret med »Grant«, Kalvehovelerne med Øjenbulerne fyldt med Persille og med Persille i Mund og Næsebor, sikkert mere beregnet paa at virke tiltalende paa Ejeren end paa at friste Hunden.

Af Optrætnings- og Dressuranstalten Grünheide fandtes udstillet en Model. Paa et stort Bord var Parken eller Skoven, hvori Anstalten ligger, modelleret og ind mellem Træerne fandtes saa Model af alle Bygningerne.

Hvad man uvilkkaarlig og først og fremmest gør, naar man kommer paa en Udstilling i Schäferhundens Hjemland, er jo at sammenligne de udstillede Hunde med vore egne. Taaler vore Hunde da overhovedet en saadan Sammenligning?

Ja! Stillingen i de nordiske Lande er slet ikke saa daarlig. Vi har saavel i Norge og Sverige som i Danmark Hunde, der kan sidestilles med den bedre Del af Tysklands Hunde. Dette var jo egentlig ogsaa at vente, eftersom vi har købt Hunde hjem fra Tyskland, som der var præmierede med vorzüglich og sehr gut.

Vi har ganske vist ingen, der kan maale sig med Spidserne i Tyskland, vi har heller ikke noget stort Antal af fremragende Hunde, men vi har dog saa mange gode Hunde i de tre nordiske Lande — og af saa mange Slægter — at vi ikke allene kan holde den nuværende Standard, men ogsaa kan føre Racen fremad, især naar vi vil lade vore bedste Avlsdyr komme alle tre Lande tilgode.

KENNELNOTISER.

Dixie av Gläntan, 244 D. D., äg. målarmästare Carl Ägren, Skepparegatan 41, Stockholm, parades den 11 december 1929 med Leipt av Bali, 580 C. C. äg. styckjunkare A. Hallin, Stockholm; födde den 9 februari 1930 7 valpar (1+6).

Thalatta av Orléans, 376 B. B., ägare målare G. Björklund, Alströmergatan 5, Stockholm, parades den 27 februari 1930 med Leipt av Bali, 580 C. C. äg. styckjunkare A. Hallin, Stockholm.

Curry, ägare herr Alvar Krogh, Stockholm, parades den 9 mars med Tero av Orléans, 414 A. A., ägare fru Elsa Petersson, Stockholm.

Schäferfiken *Nyfa*, 959 X, äg. polisman M. Mårtensson, Västerås, födde den 15 januari 11 valpar (7+4) e. Champ, Rudi von Osterweddingen 199 B. B., äg. poliskommissarie Oscar Amundsson, Stockholm.

Schäferfiken *Hedens Trues*, 5312 XIV, äg. herr G. Møllgren, Munkholmen, Helsingfors, parades den 2 febr. med Champ, Rudi von Osterweddingen 199 B. B. äg. poliskommissarie O. Amundsson, Stockholm.

Kraftenbergs Zita, 421 D. D., ägare herr Ivar Krafft, Stockholm, födde den 11 febr. 9 valpar (4+5) e. Segerbos Graff, 346, B. B. ägare herr Henry Elbling, Stockholm.

Diana von Wellenstolz, S. Z. 334717, ägare herr Henry Elbling, Stockholm, födde den 22 febr. 3 valpar (2+1) e. Segerbos Graff, 346 B. B., ägare densamme.

Vira av Ulehuud, 449 A. A., ägare fru Anna Wallin, Märsta, födde den 3 mars 9 valpar (5+4) e. Segerbos Graff, 346 B. B., ägare herr Henry Elbling, Stockholm.

ÅGARESKIFTEN.

Från Kennel av Barrsäter (Fru D. Torén, Stockholm) ha följande valpar försålts e. Donar, 437 D. D., u. Péra V av Barrsäter, 154 C. C.; två hanvalpar till fröken E. Björkman, Stockholm; en do till herr Ragnar Hagström, Stockholm; en do till polisman E. Lövgren, Södertälje; en tikvalp till herr Helge Nilsson, Södertälje; en do till frisör H. V. Brunberg, Norrköping.

! Glöm ej medlemsavgiften!
● Glöm ej anmäla nya medlemmar!

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS STYRELSE:

Ordförande: Direktör E. Skaar, Johannesgatan 28, tel. 17330.

Sekreterare: Herr Arthur Bodin, Ulriksdal, tel. Ulriksdal 73.

Kassör: Styckjunkare A. Hallin (äliika v. ordf.), Linnégatan 7, tel. Ö. 8115, Ö. 8167.

Övriga styrelseledamöter: Fru Dagny Torén (vice sekreterare), Uggleviksgatan 9, tel. 2999, Polisman C. A. Hedström, Linnégatan 48 B, Handlanden A. Høllgren, Skänegatan 87 A.

Styrelseuppleanter: Regementsveterinär E. Liljefors, Svevdenborgsgatan 5 A, Polisman E. Stohm, Högalidsgatan 34 C.

Revisorer: Tullkontrollör C. J. Osterman och Kamrer S. Jansson.

Revisoruppleanter: Målarmästare E. A. Tranberg och Herr H. Olsson.

Inom styrelsen hava utsetts följande funktionärer:

Rehaktionskommitté: Direktör E. Skaar, Regementsveterinär J. E. Liljefors och Fru Dagny Torén.

Ledamot i S. K. K.'s kennelråd: Direktör E. Skaar.

Kommittéer för utredning rörande avelsfrågor: Direktör E. Skaar, Regementsveterinär J. E. Liljefors och Polisman C. A. Hedström.

Avlsråd: Fru Dagny Torén, Polisman C. A. Hedström och Handlanden A. Høllgren.

KLUBBENS ADRESS

är Postbox 435, Stockholm.

SEKRETERAREN

träffas pr. tel. Ulriksdal 73 säkrast kl. 18—19 och lösnar beredvilligt alla upplysningar i klubbangelägenheter. Även pr. post.

POSTGIROKONTO.

Klubbens postgirokonto har nummer 3187. De medlemmar, som önska erbjuda års- eller andra avgifter, kunna lämpligen använda sig av detta.

ADRESSFÖRÄNDRINGAR.

Medlemmarna erinras om vikten av att omgående insända uppgift om adress- och titelförändringar.

MEDLEMSAVGIFT OCH INTRÄDE.

Årsavgiften är kr. 5:—. Anmälan om inträde kan göras under klubbens adress eller genom någon klubbmedlem.

STOCKHOLMS GUMMICENTRAL

(B. BERZÉN)

Gummiverkstad öppen hela dygnet.

RÅDMANGATAN 27 (Birgerjarlgatan 62) STOCKHOLM
Telefon N. 7417

**ESTER DOMINICUS
KONDITORI - BAGERI**29 SKEPPAREGATAN 29
TELEFON 70976

Rekommenderar sin specialtillverkning av:
Gott Kaffebröd, Wienerbröd, Bakelser och Tårter.

PAUL ANDRÉEngelbrektsgränd 39
STOCKHOLM

Rekommenderar sitt välförsedda lager av *1:a klass*
Konserver, Delikatesser & Kolonialvaror

Tel.: 3026 G. Norr 5523

Leipt av Bali

S.K.K.S. 580 C.C., till avelstjänst för lämpliga tikar. 1:a pris i segrarklass och 1:a pris i brukshundsclass.

Närmare meddel. Styeckjunkare A. Hallin, Linnégatan 7,
Tel. Ö. 8115 och Ö. 8167.

*Schäferhunden***TERO AV ORLEANS**

S.K.K.S. 414 A.A., står till avelstjänst.

Flera pris i segrarklass, brukshundsclass samt hederspris.
Tel. Kungsh. 3799.

VACKRA

SCHÄFERVALPAR

födda den 9 februari 1930 efter Leipt av Bali, 580 C.C., u.
Dixie av Gläntan, 244 D.D., till salu.

Mälarmästare CARL ÄGREN,
Tel. Ö. 7496. Skepparegatan 41, Stockholm.

Täby Hundkyrkogård

+++++

erbjuder vackra och billiga begravningsplatser
för Edra husdjur. Upplysningar: Djurskyd-
dets Exp., Tel. K. 33227 eller Fru T. Nyström,
Sturegatan 15, Tel. N. 11492.